

derfor mindre stærkt kunde haandhæve denne sin Stilling som Embedsmændenes Værge, som den ærede Ordfører saa smukt henviste til. Naar det endelig af den ærede Ordfører blev bemærket, at det ikke er heldigt, at der kommer saadanne Processer, saa er det Noget, hvori jeg kan være fuldstændig enig med ham; men det forekommer mig, at man i denne Henseende maa kunne berolige sig med, hvad han selv anførte, nemlig at det er i en meget ringe Grad, at denne Ret til at gaae til Domstolene er bleven benyttet, og jeg kan tilføie, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (Wille) bemærkede, at der for Embedsmanden overfor hans Overordnede er forbundet en saa stor Risiko, saa store Ulemper i forskjellige Retninger med at gaae til Domstolene, at man kan være aldeles overbeviist om, at han meget vil betænke sig paa at gjøre det. En Embedsmand, der forsaavidt han ikke er saa heldig at være Dommer, jo er underkastet en Afstedigelse af Ministeren, der vanstelig i den Henseende kan controllerses, vil virkelig ikke let falde paa at paadrage sig sin Ministers Misbehag ved at gaae til Domstolene, naar han ikke føler sig stærkt overbeviist om, at Ministeren har gjort ham Uret, eller at der gjøres ham Uret. Man kan derfor være ganske vilig for, at Retten ikke skal blive misbrugt. Men ligesaa vist som det, som jeg indrømmede, kan være uheldigt, at der kommer mange af den Slags Processer, ligesaa vist er det, for at jeg skal gjentage det, hvad jeg just vil gjentage til Slutningen, fordi jeg lægger særdeles Vægt derpaa, at det vil være saare uheldigt, om der skulde udbrede sig den Anskuelse blandt Embedsmændene i Danmark, at de ere undergivne Vilkaarlighed af deres Overordnede, navnlig af Ministrene, uden at der er nogen Mulighed for dem for at kunne faae prøvet og afgjort ved Domstolene, hvorvidt der times dem Uret eller Uret.

**Justitsministeren:** I Modsetning til, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (Wille) udtalte, maa jeg meget be-

klage, at det er faldet i min Lod idag istedetfor min ærede Collega, Finanzministeren, at gjøre det høie Thing bekendt med Regjeringsens Anskuelser angaaende de Spørgsmaal, der foreligge, ikke blot af den almindelige Grund, at jeg i fuldeste Maal erkjender, at min ærede Collega langt bedre og paa en langt fyldigere og mere tiltalende Maade end jeg er istand til at meddele Thinget, hvad der kunde være at meddele i saa Henseende; men først og fremmest, fordi jeg ikke har havt den Leilighed til at gjenmæntse denne Sag i dens yderste Details og Consequenter, som det vilde have været min Opgave, hvis det havde været mig, der skulde have ført denne Lovs Behandling her i Thinget og i Rigsdagen. Jeg maa derfor forud bede det høie Thing om Overbærelse med det efter al Sandsynlighed mere end i Almindelighed Utilfredsstillende ved den Maade, hvorpaa jeg idag maatte udtale mig, men i alt Fald er det mig kjært at kunne sige, at jeg i Forveien personlig er kommen, om end maaskee ad en noget anden Vej, til det samme Resultat, som min ærede Collega angaaende Beskaffenheden af det foreliggende Forslag, saaledes at jeg idetmindste har den Tilfredsstillelse at kunne tale ganske efter egen Overbeviistning. — Forslaget Nr. 17 maa jeg tillade mig at fraraade det høie Thing at vedtage, deels, havde jeg nær sagt, i Henhold til de Motiver, den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Schjorring) anførte derfor, og deels paa Grund af de Tendentser, der forekomme mig at skinne igjennem dette Forslag. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne udtalte, at det var begrundet i Billighed imod de eventuelle Supplicanter til en saadan mindre Bestilling, thi det er jo kun Bestillinger, hvorom her er Tale; der er, mærkeligt nok, saavidt jeg har frystaaet det, ikke foreslaaet noget Tilsvarende for Embeder, men den Tanke tiltaler mig ganske vist ikke, at man vil betragte Spørgsmaalet om Embedsbetættelser som et Spørgsmaal om en Ret for visse Mænd til at erholde disse Embeder. Dette er, synes mig, et Synspunkt, der maa ligge langt borte, naar der er Tale om Besættelsen af et Em-